

סדר אמירת קרבן פסח

רבונו של עולם, אתה צויתנו להקריב קרבן הפסח במועדו ב"ד לחודש הזה, ולהיות כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם קורין את ההלל. ועתה בעונותינו חרב בית המקדש ובטל הקרבת הפסח ואין לנו לא כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו ולא ישראל במעמדו. ואתה אמרת ונשלמה פרים שפתינו, לכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיהיה שיה שפתותינו חשוב ומקובל לפניך כאילו הקרבנו את הפסח במועדו ועמדנו על מעמדו, ודברו הלויים בשיר והלל והודות לה' וכונן בית מקדשך על מכוננו ונקריב לפניך את הפסח במועדו כמו שכתבת עלינו בתורתך ע"י משה עבדך כאמור.

כך היתה עבודת קרבן פסח בארבעה עשר בניסן. אין שוחטין אותו אלא אחר תמיד של בין הערבים. ערב פסח בין בחול בין בשבת היה התמיד נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמונה ומחצה. ואם חל ערב פסח להיות ערב שבת היו שוחטין אותו בשש ומחצה וקרב בשבע ומחצה והפסח אחריו. כל אדם בישראל אחד האיש ואחד האשה ב"ב הגדולים והטהורים והנמולים (וכשם שמילתו מעכבת מלעשות הפסח ומלאכול בו, כך מילת בניו הקטנים ומילת עבדיו בין גדולים בין קטנים וטבילת אמהותיו מעכבת) כל שיכול להגיע לירושלים בשעת שחיטת הפסח חייב בקרבן פסח. מביאו מן הכבשים או מן העזים זכר תמים בן שנה (אינו טעון סמיכה) ושוחטו בכל מקום בעזרה אחר גמר עבודת תמיד הערב ואחר הטבת הנירות. ואין שוחטין הפסח ולא זורקין הדם ולא מקטירין החלב על החמץ (אפילו היה כזית חמץ ברשותו של אחד מבני החבורה בשעת אחת מהעבודות של קרבן פסח, הוא לוקה והפסח כשר). שחט השוחט (אפילו זר) וקבל דמו כהן שבראש השורה בכלי שרת ונותן לחבירו. וחבירו לחבירו. כהן הקרוב אצל המזבח זרקו זריקה אחת כנגד היסוד וחוזר הכלי ריקן לחבירו וחבירו לחברו. מקבל את המלא ומחזיר את הריקן. והיו הכהנים עומדים שורות שורות ובידיהם בזיכין (vessels) שכולן כסף או כולן זהב. ולא היו מעורבים. ולא היו לבזיכין שוליים (rim on bottom of vessel) שלא יניחום ויקרש (congeal) הדם. אח"כ תולין את הפסח באונקליות (או במקלות דקים מניח על כתפו ועל כתף חבירו. ותולה). ומפשיט אותו כולו (ובשבת עד החזה ומשם ולמטה שקל ליה בברזי) וקרעין בטנו ומוציאין אימורים החלב שעל הכרס ויותרת הכבד ושתי הכליות וחלב שעליהן והאליה אם היה ממין הכבשים לעומת העצה. נותן בכלי שרת ומולחן ומקטירן כהן על המערכה. חלבי כל זבח וזבח לבדו. בחול היום. ולא בלילה שהוא יום טוב. אבל אם חל ערב פסח בשבת מקטירין והולכין כל הלילה. ומוציא קרביו וממחה אותן עד שמסיר מהם הפרש (כדי שיהיו נקיים כשצולוהו עמם) שחיטתו וזריקת דמו ומיחוי קרביו והקטר חלביו דוחין את השבת. שאר עניניו אין דוחין. בג' כתות הפסח נשחט. ואין כת פחותה משלושים אנשים. נכנסה כת אחת נתמלאה העזרה.

נועלין אותה. ובעוד שהן שוחטין ומקריבין וכהנים תוקעין החליל מכה לפני המזבח הלויים קורין את ההלל. אם גמרו קודם שיקריבו את כולם שנו. אם שנו. שלשו. על כל קריאה תקעו הריעו ותקעו. גמרה כת אחת להקריב פותחין העזרה יצאתה כת ראשונה. נכנסה כת שניה נעלו דלתות העזרה. גמרה. יצאה שניה. נכנסה שלישית. כמעשה הראשונה. כך מעשה השנית והשלישית. אחר שיצאו כולם רוחצין העזרה מלכלוכי הדם ואפילו בשבת. אמת המים היתה עוברת בעזרה. שכשרוצין להדיח הרצפה סותמין מקום יציאת המים והיתה מתמלאה על כל גידותיה עד שהמים עולין וצפין ומקבצין אליהם כל דם ולכלוך שבעזרה. אח"כ פותחין הסתימה ויוצאין המים עם הלכלוך. נמצאת הרצפה מנוקה זהו כבוד הבית. יצא כל אחד עם פסחו (ועור שלו) וצלו אותם. כיצד צולין אותו מביאים שפור של רימון תוחבו מתוך פיו עד בית נקובתו. וחולוהו לתוך התנור והאש למטה. ותולה כרעיו ובי מעיו חוצה לו. ואין מנקרין את הפסח כשאר בשר. בשבת אין מוליכין את הפסח לביתם. אלא כת הראשונה יוצאין בפסחיהן ויושבין בהר הבית. השניה יוצאיו עם פסחיהן ויושבין בחיל. השלישית במקומה עומדת. חשכה יצאו וצלו את פסחיהן. כשמקריבין הפסח בראשון. מקריבין עמו ביום י"ד זבח שלמים. מן הבקר או מן הצאן גדולים או קטנים זכרים או נקיבות. והיא נקראת חגיגה ארבעה עשר. על זה נאמר בתורה וזבחת פסח לה' אלקיך צאן ובקר. ולא קבעה הכתוב חובה אלא רשות לבד. מכל מקום היא כחובה מדעת סופרים. כדי שיהיה הפסח נאכל על השובע. אימתי מביאן עמו חגיגה. בזמן שהוא בא בחול. בטהרה. ובמועט. ונאכלת לשני ימים ולילה אחד. ודינה ככל תורת זבחי שלמים. טעונה סמיכה ונסכים ומתן דמם שתיים שהן ארבע. ושפיכת שיירים ליסוד. זהו סדר עבודת קרבן פסח וחגיגה שעמדו בבית אלוקינו שיבנה במהרה בימינו. אמן.